

SITÄ LEHTEÄ EN UNOHDA KOSKAAN

P.A. Manninen

Urheilu on ollut toisinaan ihan suosittu-kin sarjakuvien aihepiiri. Jean Gratonin Mic Vaillant teki kaikenlaisen moottoriurheilun tunnetuksi suomalaisillekin sarjakuvanlukijoille 1970-luvulla. Toki tuo esimerkki osoittaa myös pienen puutteen urheilun ja sarjakuvan yhteistyössä. Kilpailut sinänsä eivät saa tuoda tarinan kannalta olennaista jännityselementtiä mukaan, vaan kerronnan konfliktit löydetään rikosjuonista.

Eipä silti, urheiluhan on todellisuudessa ollut kiinteästi yhteydessä hämäräbisnekseen, joten esimerkiksi nyrkkeilyelokuvatkin ovat perinteisesti käsitelleet gangstereita vähintäänkin yhtä suuressa määrin kuin nyrkkeilijöitä. Joskus tosin päästään siihen pisteeseen, että useita kertoja toistetut tarinakaavat eivät enää kiinnosta ketään. Pitäisi keksiä uusi jippo.

1970-luvulla DC-yhtiössä keksittiin yhdistää urheilu ja science fiction. Scifi-kirjallisuudessa urheilu ei ollut saanut kovin näkyvää tilaa aihealueena, mahdollisesti alan harrastajien vähäspottisen imagon vuoksi. 1950-luvulta alkaen urheilutarinoita oli sentään ilmestynyt scifi-lehdissä aikaisempaa enemmän, joskin trendiksi oli muodostumassa teema urheilulajien verisestä tulevaisuudesta. Elokuvapuolella 1970-luvulla nämä ajatukset kiteytyivät muotoihinsa filmeissä Rollerball ja Death Race 2000 (molemmat vuodelta 1975).

Ufoja urheilu uutimia

DC ei tietysti voinut Comics Coden hyväksymisissä lehdissään edes viitata vieruurheiluun. Niinpä tamperelaisesta

Kauhua golfkentällä: monsteri pilaa putin.

divarista ostamassani Strange Sport Stories-lehden numerossa 6 (elokuu 1974) on valittu (ihan otsikkonsa mukaan) paljon oudompi lähestymistapa. Lehteä on päätoimitannut legendaarinen Julius Schwarz, joka tietävästi oli aina selvillä myyvistä trendeistä. Tässä tapauksessa lopputulosta voi tosin vaivatta luonnehtia "epätoivoiseksi".

Ensimmäinen sarja on nimeltään The Monster in Hole 18. Se esitellään kannes-kuvalla, jossa lötkömömmömäinen sinipunainen hirviökäsi tunkee golfkentälle juuri siitä kolosta, johon palloa ollaan

puttaamassa. Itse sarjakuvassa tämä kohta esiintyy sekä sivulla yksi että kolme, joten selvästi joku on tykännyt ideasta. Sarjakuvassa toki tilanne näyttää siltä, että reikähirviö olisi käymässä kiinni golfaajan takalistoon.

Kertomus ei sentään jatku Takashi Miiken elokuvien hengessä, vaan golfkaverukset huomaavat joutuneensa jätihirviöiden vangiksi maan alle. Siellä miekkosilla tehdään luonnottomia kokeita. Heidän fysiologiaansa muunnellaan siten, että vaihtelevissa urheilulajeissa urheiluvälineet sulautuvat osaksi kehoa.

Laskettelussa, tenniksessä ja lainelautailussa homma ei näytä aivan hassulta, mutta ratsastukseen tulee aika huumia lisävaihteita kentaurivartaloista.

Pilvijollalla koreasti

Lopulta paljastuu, että hirviöt ovat avaruusmuukalaisia, jotka ovat kaapanneet pari maan asukasta oppiakseen heiltä voitontahtoa. Sitä taas tarvitaan kotiplaneetan valloittamiseen takaisin "barbaarisilta frilialaisilta", kuinkas muuten. Sarjakuvasta olivat vastuussa (enkä suinkaan käytä tuota ilmaisua nyt mitenkään kevyessä mielessä) Elliot S! Maggin (tarina) ja John Rosenberg (taide).

Lehden toisen sarjan The Great Cross-Country Cloud Race on myös piirtänyt Rosenberg, mutta tainan tehnyt Martin Pasko. Tuosta sukunimestä olisi helppoa väentää tähän vitsi, mutta en nyt viitsi,

sillä kertomus itse hoitaa huumoripuolen kotiin.

San Fransiscon edustalla jollaileva poika joutuu vesipyörteen kautta sekä taivaalle että tulevaisuuteen. "FAAARR OUT!", hän toteaa. Kaukanapoissa tosiaan ollaan, sillä tulevaisuudessa (v. 1994) ydinsota on kuivattanut kaikki meret ja tehnyt maanpinnastakin radioaktiivista erämaata. Ihmiskunnan jäänteet asuvat pilvien päälle rakennetuissa kaupungeissa. Suurinta huvitusta on säteilytyksellä kiinteiksi muutettujen pilvien kaivertaminen jolliksi ja niiden käyttö ilmapurjehdukseen.

Päähenkilö on päätenyt yhden pilvijollan kyytiin, ja osallistuu heti pitkänmatkan purjehduskilpailuun. Mutta voi! Tiedossa on, että yksi kilpaveneistä kantaa mukanaan POMMIA! Niin, tähänkin erittäin omituiseen urheilusarjakuvaan oli AIVAN PAKKO saada rikosjuoni

mukaan. Lopussa kaikki ratkeaa hyvin ja poika pääsee takaisin omaan aikaansa samaa tietä kuin tulikin.

Ei siis aivan yhtä klassinen idea Julius Schwarzilta kuin gorillojen säännöllinen sijoittaminen DC-lehtien kansikuviin.

